

פרסום ראשון

לבנימינה. אמו לא ששה לשוב. מדבריה מתברר שגם אין בדיוק לאן:

"אל תנדנד, השיבה אמו העצבנית... אין יותר בנימינה. היתה. וגם אין זיכרון-יעקב ואין בת-שלמה ואין מעגן-מיכאל. היו" (עמ' 251).

הילד מזקין בן לילה ושיער ראשו מלבין, אך אינו מוותר. הוא אוסף ילדים ישראלים יורדים מכל ארצות הפזורה למסע שיבה (מדומה) לארץ ישראל. בסופו של דבר הם מגיעים לחוף יפו והוא מגיע לבנימינה (הקרובה, כזכור, על שמו של בנימין זאב הרצל), אולם בבית בו נולד ואותו עזב בגיל חמש, מתגוררת עתה משפחה פלסטינית: פאטימה וחאלד, וילדיהם סעיד וסעידה, רשיד וראשידה, איסמעיל ואיסמעיליה (עמ' 261).

הספר כולו מסתיים באקורד אפוקליפטי קודר. אלדומי אינו זוכה לפגוש ממש את בנו עומר. המצב בארץ הוא מצב חירום. רמקולים ברחובות מכריזים היכן ניתן להשיג מזון ודלק. נשמעות ריות והתפוצצויות, אולם האנשים כבר אדישים ואפילו אינם מפנים דרך לאמבולנסים. על לוחות המודעות, סביבם מצטופפים התושבים, מתפרסמות רשימות ההרוגים, הפצועים והנעדרים.

גימה אופטימית יחידה שוורת מותק לסופו של הסיפור. היא נכנסת להריון בהפריה מלאכותית, אף שעתידי מזהיר לה ולבנה החדש, לא נראה באופק.

"פלדה כחולה" ו"תותח"

ערב חג העצמאות זופתי קצת בין תוכניות החג בערוצים השונים. בערוץ 8 שרו:

פלדה כחולה היא השמים
כבשן אדום הוא לכבי
היום אשרוף שרידי הליל
בלהבות של מכאובי...

בערוץ 2 שרו:

אתה תותח
אין אין עליך
מתה עליך
אתה הגדול מכולם...

מבלי להיות שיפוטי, אני סבור ששני טקסטים אלה יכולים לשמש יסוד למדד כלשהו, נאמר מדד תרבות או עצמאות. בדומה למדד יוקר המחיה, ניתן לייסד את מדד יוקרת המילה (או זילותה) למוד בו את הישגינו ב-55 שנות מדינה. שנדע מהיכן התחלנו, לאן הגענו, ובכמה עשרות ומאות אחוזים צמחנו. ■

הילי חרס עמדו

על קו שבור במסלול

ההמראה,

ולשוגי לקקה את שלולית הנפט.

השירים שלי היו אז מטוסי נגר

בתוך צריפי עיניך

ומחשבותי עפו

אם כפות ידינו לא היו קעורות

כיצד היינו קוראים לכדורי

השלג?

ירח

אחת לחדש מכרסם אלהים

את הלבנה

שבצפרניו

ירח מתפורר כמו לשקית תה

שתתמוסס היטב בשמי הפורצלן.

אביב/ רגע שאחרי נפילה

לו ידע הקיץ

כמה מתוק אבטיח

היתה הרוח גרעינים

בשדה השאלה

היתה האבן מחוג מלוח

הארץ יושבת כל

גרגר

בענן גרוס;

ואדם צריך את הנשרים

שיזכירו לו

ויציאו את הלחם מן הארץ

יש רכבות שעוברות דרך

בורות. את הבורות האלו חפרו

עקבי ילדה בכל פעם שהגיעו

רגליה לאדמה

יש רכבות שגם הן מת-נד-

נדות. כאן, רכבת הגרבינים שלה

לא הפתיעה שום נוף ולא היתה במקומות

אותם תרו אצבעותי.